

Arrest

nr. 351 016 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2023 werd ingediend en op datum van 03.12.2024 werd geactualiseerd door :

*L., H. K. T. (R.R.: *)*

nationaliteit: Suriname

*geboren te * op *.2006*

*adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 21.09.2022 een visumaanvraag type C indient bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Suriname. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum geldig van 21.12.2022 tot 04.02.2023. Op 07.07.2023 dient betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn Nederlandse halfzus in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 07.12.2023. Een tweede aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn Nederlandse halfbroer, ingediend op 07.02.2024, wordt eveneens negatief afgesloten en dit op 30.08.2024, hem betekend op 11.09.2024.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij helemaal geen band meer zou hebben met Suriname. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn moeder reeds sinds 2015 in België verblijft, op dat ogenblik was betrokkene slechts negen jaar oud. Dit houdt in dat betrokkene wel degelijk over een netwerk beschikt in Suriname dat voor hem kon zorgen, gedurende de periode van 2015 tot 2022. Verder blijkt dat hij pas eind 2022 naar België kwam, middels een geldig visum type C. Dit wijst eveneens op stabiele levensomstandigheden in Suriname, daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 16 jaar in Suriname en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat dat hij in België een gezin vormt met zijn moeder, zijn broers en zussen en dat een terugkeer naar het land van herkomst een scheiding met zijn gezin zal teweegbrengen. Het centrum van zijn belangen zou zich in België bevinden. Betrokkene beroept zich hiervoor op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene woont inderdaad samen met zijn Belgische moeder, zijn Belgische halfbroer en zijn Nederlandse halfzus. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat zijn moeder reeds sinds 2015 in België verblijft (hoewel ze pas verblijfsrecht verkreeg op 05.06.2019), terwijl betrokkene zelf pas eind 2022 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn familieleden, daar hij dit gedurende jaren deed en dit bovendien tijdens zijn minderjarigheid. Zijn halfzus werd op 17.02.2017 ingeschreven in het vreemdelingenregister en zijn halfbroer (die ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg) werd ingeschreven op 08.09.2018. Ondertussen is betrokkene meerderjarig. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis één schoolattest voor, betreffende schooljaar 2023-2024. Echter, betrokkene is meerderjarig en dus niet langer leerplichtig (en dit al sinds 30.06.2024). Betrokkene toont niet aan dat hij hier, na het beëindigen van zijn leerplicht, nog onderwijs volgt. Het feit dat betrokkene hier één jaar naar school ging, toont enkel aan dat het hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid die een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar hij nooit in contact gekomen zou zijn met de Belgische ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al enige tijd in België zou verblijven en dat hij zich hier goed geïntegreerd zou hebben via school) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker 'de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft', 'dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen', ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 30.11.2023) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn verblijf in België.

Het gegeven dat er procedures zijn gevoerd en bevelen zijn genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2023-2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Suriname, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Suriname te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit het Suriname.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Suriname kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: duurzame lokale verankering in België - bijzondere banden met België – prangende humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die

aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat hij *“de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft”* en *“dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen”*. Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door hem gevoerde procedures, zo stelt hij. Nochtans moet enkel worden beoordeeld of zijn concrete toestand van die aard is dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst kan indienen, los van de vraag of hij hiervoor zelf de verantwoordelijkheid draagt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij inderdaad verzoekers verblijfsaanvragen heeft opgesomd in de bestreden beslissing, maar dat verder nergens kan worden gelezen wat door hem wordt geciteerd in zijn middel. Uit de verwijzing naar de verblijfsaanvragen kan verder geen enkel oordeel worden afgeleid uit de bestreden beslissing, en in ieder geval blijkt uit de overige motieven dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de door verzoeker aangehaalde elementen kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden die een terugkeer met het oog op het indienen van een machtigingsaanvraag bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken, zoals voorgeschreven door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

2.4. Verzoeker betoogt voorts dat het hem bekend is dat diverse personen die zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden wel via de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd. Het gaat om een criterium dat informeel gekend is, zo stelt hij nog en waarom dit dan voor bepaalde personen of families wel en voor andere vergelijkbare situaties niet worden toegepast is minstens onduidelijk, het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel. De discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden kan niet tot gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist.

De Raad wijst erop dat elke aanvraag op zijn eigen individuele merites moet worden onderzocht en dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker vergenoegt zich met loutere beweringen en de verwijzing naar een “gekend criterium” dat hij zelfs niet identificeert. Dit volstaat niet. Een schending van het gelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin maakt verzoeker de schending aannemelijk van het redelijkheidsbeginsel op deze grond.

2.5. Verzoeker voelt zich voorts gegriefd door de motivering in fine van de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al enige tijd in België zou verblijven en dat hij zich hier goed geïntegreerd zou hebben via school) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Hij betoogt dat hij de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van zijn belangen in België reeds uitdrukkelijk had aangehaald in het onderdeel ontvankelijkheid en dat ze dus niet kunnen worden miskend door ze af te doen als elementen die enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Verder stelt hij nog dat wordt verwezen naar oude rechtspraak van de RvV waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben.

De Raad stelt vast dat de hiervoor geciteerde passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker - doelend op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties en dus de integratie tijdens de duur van het verblijf (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) - van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen een schending zou in houden van artikel 8 van het EVRM, quod non. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat verzoeker slechts 1 schoolattest voorlegt betreffende het schooljaar 2023-2024 en niet aantoont dat hij na het beëindigen van zijn leerplicht nog onderwijs volgt, zodat zijn scholing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die een actuele terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Verzoeker laat deze motieven volstrekt ongemoeid. Het is derhalve noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na dit allemaal te hebben beoordeeld vast te stellen dat niet is aangetoond dat de elementen van lang verblijf en integratie via school niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden. Het standpunt van de verwerende partij is bovendien in lijn met de rechtspraak van de Raad van State -en niet, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt, van de RvV - waarnaar wordt verwezen en luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de door hem aangevoerde elementen, op zich bekeken of in hun onderlinge samenhang, niet deugdelijk heeft beoordeeld en op onwettige, onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS